

Hands off the Botanical Garden Squat

THE CHEESE AND THE MOUSETRAP

On the occasion of the announcement by the Municipality of Petroupoli of a contest for contractors for **“ERECTION OF NEW TOWN HALL BUILDINGS WITHIN THE OUTLINE OF THE FORMER BOTANICAL GARDEN”**, we have to say the following:

The cheese is the City Hall in the Botanical Garden and the mousetrap is the fall of the grove of Ag. Dimitriou, its declassification and then its shredding.

When the decision to build a Town Hall on the site of the Botanical Garden was made public, we knew that this decision was purely IDEOLOGICAL. The exclusive goal was and is the seizure of the Botanical Garden. The bearer of this decision is the party executive of New Democracy and permanent candidate of the right wing in the Municipality of Petroupoli, Th. Skalistiras. This guy has been speculating for years to push every free public and social space in Petroupoli to the vice of profiteering and privatisation. In other words, to cut it into pieces and deliver a dead, right-wing city. Of course, he wouldn't be able to achieve his goals by addressing society itself but he would have to rely on the force of the state and repression. He finally found the opportunities he was seeking to reach his antisocial goals. The first opportunity was the municipality elections and his collaboration with the political opportunist Vlachos during which the right-wing party took for the first time command of the municipality. The second is the rise to power of New democracy, the party of repression, wire tapping and corruption. Through the mechanism of the party and the cooperation with the environmental hazard Hatzidakis, they managed to pass in the Parliament, within the framework of the environmental bill (Article 132), a decision

for a construction of the Town Hall in the Botanical Garden.

They had tried to pass several laws in order to legitimize this environmental crime and since the Botanical Garden is characterised as a forest they enacted continuous declassifications of forest areas to reach the forest (grove) of the squat. So as long as these people who adore authority and hate the environment are in power, the next declassification will concern the grove itself which undoubtedly, sooner or later, will be offered to speculators and greedy investors.

The occupied BOTANICAL GARDEN in its 13th year of existence continues to address society, managing that way to produce political, cultural and social work very visible and acknowledged, through self-organization, solidarity and dignity and away from the gray zones of parties or financial interests.

The enemies of the public space and the commons, are preparing to attack Botanical Garden. They want a society dissolved and individualized in the mire of mediocrity and resignation so they can float by controlling and imposing through authority and commands.

We appeal to every thinking person, to everyone who wants to take life into their own hands, to join us in preventing the destruction of nature and society.

- Hands off the Botanical Garden. Hands off the squats**
- Let's fight with all means for a free and social public space**
- Resistance now**
- EKX Botanical garden of Petroupoli**

Εκδήλωση/συζήτηση – ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ; την Τετάρτη 21/12 στις 20:00 στον Ε.Κ.Χώρο Respiro di Libertà

Εκδήλωση/συζήτηση την Τετάρτη 21/12 στις 20:00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Respiro di Libertà (Ολυμπιάδος με Ιουλιανού πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας)

ΤΕΤΑΡΤΗ 21/12 20:00 || ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;

Κώστας Φραγκούλης: μια ακόμη κρατική δολοφονία
Οι Ρομά σε ρατσιστικό καθεστώς εξαίρεσης

Ομιλητ(ρι)ες:

Κατερίνα Μπεμπέ
διαμεσολαβήτρια του κέντρου κοινότητας
«Αγία Σοφία» παράρτημα Ρομά του Δήμου Δέλτα

Ροδή Καβούνη
νηπιαγωγός στον οικισμό Αγία Σοφία των Ρομά

Θανάσης Καμπαγιάννης
δικηγόρος

Γιώργος Τσιάκαλος
ομότιμος καθηγητής παιδαγωγικού Α.Π.Θ

Εισήγηση από την Αντιεξουσιαστική
Κίνηση Θεσσαλονίκης

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ RESPIRO (ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ ΜΕ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ)
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης | ak_salonica@espiv.net

ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;

Κώστας Φραγκούλης:

- Μία ακόμη κρατική δολοφονία
- Οι Ρομά σε ρατσιστικό καθεστώς εξαίρεσης

Ομιλητ(ρι)ες:

Γιώργος Τσιάκαλος : Ομότιμος καθηγητής Παιδαγωγικού στο Α.Π.Θ.

Θανάσης Καμπαγιάννης : Δικηγόρος (Σύνδεση μέσω διαδικτύου)

Ροδή Καβούνη : Νηπιαγωγός/εργαζόμενη στον οικισμό Αγία Σοφία στην Θεσσαλονίκη

Κατερίνα Μπεμπέ: Διαμεσολαβήτρια του κέντρου κοινότητας “Αγία

Σοφία” παράρτημα Ρομά του Δήμου Δέλτα

Στις 05/12/22 ο Κώστας Φραγκούλης πυροβολήθηκε στο κεφάλι από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ, έπειτα από καταδίωξη του οχήματος του. Μία καταδίωξη που κατέληξε σε μία δολοφονία-εκτέλεση από την Ελληνική Αστυνομία απέναντι σε έναν ακόμα νεαρό Ρομά, όπως έγινε και με τον Νίκο Σαμπάνη στο Πέραμα πριν από περίπου ένα χρόνο.

Από την αρχή των δολοφονιών από τα ίδια τα χέρια του Κράτους μέχρι και σήμερα γίνεται φανερό πως η ζωή, ειδικά αν είσαι Ρομά ή μετανάστρια, μάλλον δεν μετράει. Με την εφαρμογή ενός καθεστώτος εξαίρεσης πάνω στους πληθυσμούς-ανθρώπους αυτούς με εκδιώξεις από τον αστικό ιστό, γκετοποίηση, παρανομοποίηση. Μία κατάσταση εξαίρεσης που αφορά τη δικαιοσύνη, την εκπαίδευση, την εργασία, τα δικαιώματα κι εν τέλει την ίδια τη ζωή, η οποία τους αποστερείται και βιολογικά όταν το κρίνει αφ’ εαυτού η αστυνομία.

Είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο πλέον πως δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό παράβασης καθήκοντος ή ζήτημα εκπαίδευσης. Γιατί αυτό ακριβώς εκπαιδεύτηκαν να κάνουν: Να δολοφονούν και να καταστέλλουν.

Στόχος της παρούσας εκδήλωσης/συζήτησης αποτελεί το να ανοιχτούν και να συζητηθούν ευρύτερα όλα τα ζήτσημα ορατότητας των κοινοτήτων των Ρομά σε συνδυασμό με τις υποθέσεις εκτελέσεων-δολοφονιών του Νίκου Σαμπάνη και του Κώστα Φραγκούλη από την ΕΛ.ΑΣ. Να πιάσουμε το νήμα της συλλογικής αντίστασης και αλληλεγγύης για μία ζωή που να αξίζει να βιωθεί.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ
ΕΚΧ ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΔΕΥΤΕΡΑ 19-12 – 18:00 ΠΛΑΤΕΙΑ**

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ (ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ)

ΤΟ ΤΥΡΙ ΚΑΙ Η ΦΑΚΑ

διαδήλωση

ΚΑΤΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ Ε.Κ.Χ. ΒΟΤΑΝΙΚΟ ΚΗΠΟ
Δευτέρα 19 Δεκεμβρίου (18:00) Πλ. Πετρούπολης (Στρογγυλή)

Η επιλογή για κατασκευή Θημαρχείου στον χώρο του Βοτανικού Κήπου -προέκταση θωακής έκτασης- είναι καθαρά ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ. Μέσα από συνεχείς αποκαρκτηρισμούς θωακών εκτάσεων και με το περιβαλλοντικό νομοσχέδιο του γνωστού θωαφώνου του φυσικού περιβάλλοντος Κ. Χατζηδάκη πέρασαν νόμο για κατασκευή Θημαρχείου στον Βοτανικό Κήπο. Φορέας αυτής της επιλογής είναι ο Θημαρχος Στέφανος Βλάχος και ο Θ. Σκαλιστήρας. Με τον τελευταίο να καιροφυλακτεί για να μετατρέψει τους Θημαρχειούς χώρους σε ιδιωτικά, κερδοσκοπικά εδάφη. Με άλλα λόγια, να τεμαχίσει και να παραδώσει μία νεκρή και δεξιά πόλη, με συμμάχους την αστυνομία και την κυβέρνηση.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΙ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ,
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
Μία πόλη χωρίς ελεύθερο κοινωνικό χώρο είναι μία νεκρή πόλη.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΒΟΤΑΝΙΚΟ ΚΗΠΟΣ

Με την ευκαιρία προκήρυξης του Δήμου Πετρούπολης διαγωνισμού εργολάβων «ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΚΤΙΡΙΩΝ ΝΕΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΕΝΤΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΤΙΡΙΩΝ ΠΡΩΗΝ ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ έχουμε να πούμε τα εξής:

Το τυρί είναι το Δημαρχείο στο Βοτανικό κήπο και η φάκα είναι η άλωση του άλσους Αγ. Δημητρίου, ο αποχαρακτηρισμός του και στη συνέχεια ο τεμαχισμός του.

Όταν δημοσιοποιήθηκε η επιλογή για κατασκευή Δημαρχείου στο χώρο του Βοτανικού Κήπου γνωρίζαμε ότι η επιλογή αυτή είναι καθαρά ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ. Αποκλειστικός στόχος ήταν και είναι η κατάληψη του Βοτανικού Κήπου. Φορέας αυτής της επιλογής είναι το κομματικό στέλεχος της Ν.Δ. και μόνιμος υποψήφιος της δεξιάς στο Δήμο Πετρούπολης, Θ. Σκαλιστήρας. Αυτός ο τύπος χρόνια καιροφυλακτούσε να μετατρέψει στην Πετρούπολη κάθε ελεύθερο δημόσιο και κοινωνικό στην μέγγενη της κερδοσκοπίας και του Ιδιωτικού. Με άλλα λόγια να την τεμαχίσει και να παραδώσει μία νεκρή και δεξιά πόλη. Αυτό του το όραμα δεν ήταν δυνατόν να γίνει απευθυνόμενος στην κοινωνία αλλά στο κράτος και την καταστολή. Οι ευκαιρίες για τους αντικοινωνικούς σκοπούς τού δόθηκαν. Η μία ήταν οι δημοτικές εκλογές και η σύμπραξή του με τον πολιτικό τυχοδιώκτη Βλάχο και το ανέβασμα για πρώτη φορά της Δεξιάς στη διοίκηση του

Δήμου και η δεύτερη με την αναρρίχηση της Ν.Δ. του κόμματος της καταστολής, των υποκλοπών και της διαφθοράς στην κυβέρνηση. Μέσα από τον κομματικό μηχανισμό και με τη σύμπραξη του περιβαλλοντικού δολοφόνου Χατζηδάκη, κατόρθωσαν να περάσουν στη Βουλή στα πλαίσια του περιβαλλοντικού νομοσχεδίου απόφαση για Δημαρχείο στο Βοτανικό κήπο (Άρθρο 132).

Είχαν προηγηθεί και άλλοι νόμοι προκειμένου να νομιμοποιηθεί το έγκλημα και αυτοί αφορούσαν τους συνεχείς αποχαρκτηρισμούς δασικών εκτάσεων, έκταση που ήταν και ο ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ. Με αυτόν τον τρόπο φτάσανε πλέον στο ίδιο το δάσος(άλσος). Ο επόμενος αποχαρκτηρισμός θα αφορά το ίδιο το άλσος όσο αυτοί οι μισητοί άνθρωποι στο περιβάλλον μαζί με του οσφυοκάμπτες φίλους τους βρίσκονται στην εξουσία. Το άλσος αργά ή γρήγορα θα το παραδώσουν στους κερδοσκόπους και μην έχετε καμία αμφιβολία για αυτό.

Η κατάληψη του ΕΚΧ ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ στα 13 χρόνια της ύπαρξής της, κατάφερε απευθυνόμενη στην κοινωνία να παράξει πολιτικό πολιτιστικό και κοινωνικό έργο που όλοι αναγνωρίζουν μέσα από την αυτοοργάνωση την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια μακριά από την γκρίζα ζώνη των κομματικών και οικονομικών συμφερόντων.

Τον Βοτανικό ετοιμάζονται να χτυπήσουν οι εχθροί του δημόσιου χώρου, οι εχθροί κάθε τι κοινού. Θέλουν μια κοινωνία διαλυμένη και εξατομικευμένη μέσα στο βούρκο της μετριότητας και της παραίτησης για να μπορούν να επιπλέουν ελέγχοντας και επιβάλλοντας διαμέσου της εξουσίας και της προσταγής. Απευθυνόμαστε σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο στον καθένα που θέλει να πάρει τη ζωή στα χέρια του να έρθει δίπλα μας να αποτρέψουμε την καταστροφή της φύσης και της κοινωνίας.

- **Κάτω τα χέρια από τον Βοτανικό κήπο. Κάτω τα χέρια από τις καταλήψεις**
- **Να αγωνιστούμε με όλα τα μέσα για έναν δημόσιο χώρο ελεύθερο και κοινωνικό.**
- **Αντίσταση τώρα**

Προβολή του ντοκιμαντέρ του Alterthess: “Σε μια στιγμή κινδύνου” κ συζήτηση με τους συντελεστές

Παρασκευή 16 Δεκεμβρίου στις 7:30μμ

Στον Ε.Κ.Χ. Αλιμούρα.

Λίγα λόγια για το ντοκιμαντέρ «**Σε μια στιγμή κινδύνου**»:

Ο τρόπος που θυμόμαστε την Ιστορία καθορίζεται από την πλευρά που τη ζήσαμε. Το προσφυγικό στην Ελλάδα, όπως και η «μάχη» για το όνομα της Μακεδονίας, υπήρξαν σημεία καμπής για μια κοινωνία που ταλαντεύεται ανάμεσα στον εκφασισμό της και την αλληλεγγύη.

Η δημοσιογραφική ομάδα του ανεξάρτητου μέσου ενημέρωσης της Θεσσαλονίκης, Alterthess, ξεκίνησε τη δημιουργία αυτής της ταινίας το 2018, «σε μια στιγμή κινδύνου». Μια περίοδο που στη Θεσσαλονίκη, αλλά και σε άλλες πόλεις της χώρας, η φασιστική ρητορική και τα «τείχη» για τους πρόσφυγες και τις μετανάστριες μεγάλωναν όλο και πιο πολύ.

Οι ρατσιστικές ιαχές με αφορμή την διαμονή προσφύγων και μεταναστ(ρι)ών ηχούσαν δυνατά. Το «Μακεδονικό» ήρθε να απλώσει ακόμη περισσότερο σκοτάδι στη δημόσια σφαίρα σε καθημερινή βάση.

Εθνικιστικά συλλαλητήρια, επιθέσεις σε μνημεία, στέκια και ανθρώπους, μαζί με μια ολοένα διευρυνόμενη νομιμοποίηση ενός μισαλλόδοξου λόγου, δημιουργούσαν μια συνθήκη πνιγηρή.

Η ταινία επιχειρεί να αναδείξει το νήμα του υπόγειου αυτού «πολέμου» και της διάχυσης της ρητορικής του μίσους προς τον Άλλον, τον ξένο, τον γείτονα, τον πρόσφυγα, τον διαφορετικό, στο πρόσφατο παρελθόν.

Το ντοκιμαντέρ ξεκινά στον απόηχο της φασιστικής δράσης της

Χρυσής Αυγής και της έλευσης ενός μεγάλου προσφυγικού ρεύματος στα νησιά της χώρας. Παρά τη δίωξη και την καταδίκη της, η ναζιστική οργάνωση είχε αφήσει ήδη κατακάθια στην ελληνική κοινωνία, η οποία μέσα σε μια διαρκή οικονομική κρίση αλλά και μέσα από έναν σταδιακά οξυνόμενο θεσμοποιημένο ρατσισμό έψαχνε να βρει νέους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς.

Η ταινία αποτελεί μια προσπάθεια σύνδεσης των γεγονότων, μέσα από τα μάτια της αλληλεγγύης. Μιλούν άνθρωποι που βίωσαν έντονα την περίοδο αυτή, ενώ ταξιδεύει σε πολλά μέρη της χώρας επιχειρώντας να καταγράψει την γενίκευση του φαινομένου του εκφασισμού αλλά και τον τρόπο που βιώνεται από διαφορετικά μέλη της κάθε τοπικής κοινωνίας. Παράλληλα, ερευνά το πώς οι κρατικές πολιτικές ενισχύουν το κλίμα του φόβου, της βίας και του ρατσισμού, αντί να προστατεύουν τους φτωχούς και αδύναμους. Οι πολλαπλές αφηγήσεις βοηθούν στον εντοπισμό των τρόπων διεξόδου από αυτή την κατάσταση, μέσω του αγώνα για μια κοινωνία που η αλληλεγγύη θα αποτελεί καθημερινή πράξη και οδηγό μιας διαφορετικής ζωής, που θα συμπεριλαμβάνει όλους και όλες.

Συντελεστές:

Σενάριο – σκηνοθεσία – παραγωγή: Θεόφιλος Καλαϊτζίδης, Ιάσων Μπάντιος, Σταυρούλα Πουλημένη

Έρευνα: Ιάσων Μπάντιος, Σταυρούλα Πουλημένη

Φωτογραφία – μοντάζ: Θεόφιλος Καλαϊτζίδης

Μουσική: Σταμάτης Πασόπουλος

Ηχοληψία: Σίμος Λαζαρίδης, Ενές Αχμέτ Κεχαγιά

Μίξη Ήχου: Σίμος Λαζαρίδης

Επιστημονικός συνεργάτης: Δημοσθένης Παπαδάτος Αναγνωστόπουλος

Αφήγηση: Φούλης Μπουντούρογλου, Δώρα Νεστορίδου

ΠΟΡΕΙΑ ΣΗΜΕΡΑ – ΔΗΚΕΟΣΙΝΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

ΠΟΡΕΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

ΔΗΚΕΟΣΙΝΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

Πορεία Τρίτη 7:00, Προπύλαια

Ο Κώστας Φραγκούλης είναι νεκρός.

Είναι νεκρός γιατί ένας αστυνομικός τον πυροβόλησε στο κεφάλι.

Είναι νεκρός γιατί ήταν Ρομά.

Είναι νεκρός γιατί η ζωή του κοστολογήθηκε στα 20 ευρώ.

Είναι νεκρός γιατί η αστυνομία πυροβολεί και λογαριασμό δεν δίνει.

Είναι νεκρός γιατί κάθε αστυνομικό έγκλημα συγκαλύπτεται.

Είναι νεκρός γιατί οι ζωές των Ρομά δεν μετράνε.

Είναι νεκρός γιατί ο ζόφος έχει γίνει καθεστώς.

Αυτές τις σκοτεινές ώρες η λέξη δικαιοσύνη γράφεται μόνο με τον τρόπο που την έγραψε στο πανό της η οικογένεια του άλλου δολοφονημένου από την αστυνομία Ρομά, του Νίκου Σαμπάνη: Δηκεοσίνη

Δηκεοσίνη για τον Κώστα Φραγκούλη. Δηκεοσίνη για Νικο Σαμπάνη, Δηκεοσίνη για του Ρομά.

Δηκεοσίνη για όλες και όλους μας

Πρωτοβουλία Δηκεοσίνη

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ (6/12) ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ (pics- vid)

Στα Γιάννενα τις προηγούμενες μέρες είχε καλεστεί πορεία για την 6η Δεκέμβρη από δυο συλλογικότητες την κατάληψη **Αντιβίωση** και την **Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση**. Υπό το βάρος του γεγονότος την δολοφονικής επίθεσης των μπάτσων στον 16χρονο Κώστα Φραγκούλη στην Θεσσαλονίκη, καλέστηκε ανοιχτή συνέλευση στον **Ε.Κ.Χ Αλιμουρα**, η οποία αποφάσισε την κάθοδο στο δρόμο με κοινό μπλοκ και χαρακτηριστικά. Η πορεία ξεκίνησε από την Ακαδημία στις 18:00. Προπορευθήκαν φοιτητικοί σύλλογοι και αριστερές οργανώσεις και στην συνέχεια ακολούθησε το μπλοκ του συντονιστικού συλλογικοτήτων και ατόμων, το οποίο ήταν και το μαζικότερο, αριθμώντας περίπου 300 άτομα. Στα πλαγιά του μπλοκ υπήρχε το πανό της κατάληψης Αντιβίωσης και το πανό της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης. Συνολικά στην πορεία

συμμετείχαν πάνω από 500 άτομα.

Η πορεία κινήθηκε στους δρόμους της κεντρικής αγοράς πέρασε από το Κουρμανιό και ανέβηκε την Λ.Δωδωνης, στο ύψος της 28ης Οκτωβρίου η περιφρούρηση στήθηκε ακριβώς απέναντι από τις διμοιρίες που φρουρούσαν το Α.Τ.Ιωαννίνων .Υπήρχε σχεδιασμένη δράση για κρέμασμα ενός γιγαντοπανό σε παρακείμενο κτήριο από την Χειρονομία Α.Κ. Με το που ολοκληρώθηκε η δράση, έγινε οργανωμένη και μαζική επίθεση με πέτρες και μπογιές εναντίον των μπάτσων οι οποίοι αιφνιδιάστηκαν και απάντησαν απλώς με δυο κρότου λάμψης κάνοντας μικρή κίνηση εναντίον των επιτιθέμενων. Αφού ολοκληρώθηκε η επίθεση ο κόσμος συντεταγμένα επέστρεψε στο σώμα της πορείας η οποία συνεχίστηκε κανονικά μέχρι την Περιφέρεια με πολύ καλή περιφρούρηση και παλμό. Οι μπάτσοι δεν τόλμησαν να πλησιάσουν το πλήθος. Δεν αναφέρθηκαν προσαγωγές.

ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΕΞΗ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙ ΤΟΣΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Συντονισμός συλλογικοτήτων και ατόμων

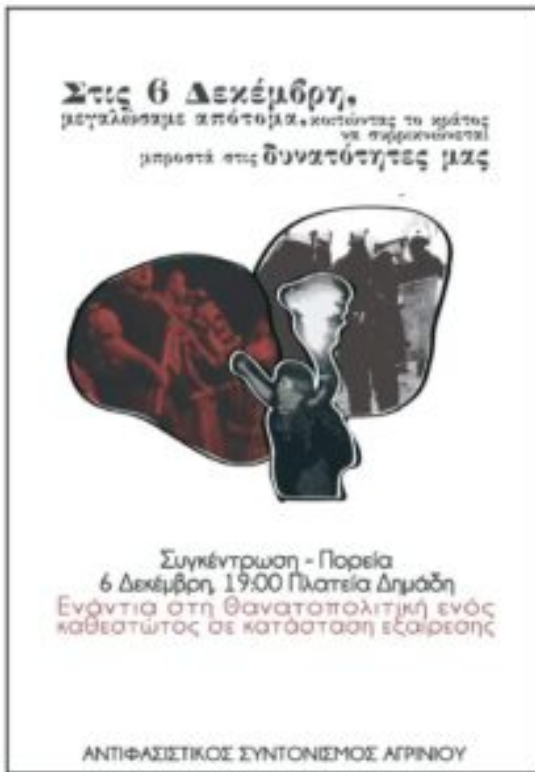

https://www.babylonia.gr/wp-content/uploads/2022/12/318467880_5967213509997559_508128833542804791_n.mp4

Συγκέντρωση/Πορεία 6 Δεκέμβρη (Αγρίνιο) – ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΣΤΙΣ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΜΕΓΑΛΩΣΑΜΕ ΑΠΟΤΟΜΑ
ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΝΑ
ΣΥΡΡΙΚΝΩΝΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ
ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ

14 χρόνια έχουν περάσει από την κρατική δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορκονέα με την πλήρη κάλυψη και συνδρομή του επίσης μπάτσου Σαραλιώτη. Τη νύχτα της 6ης Δεκέμβρη 2008 και τις μέρες που ακολούθησαν φάνηκε πως οι εξεγέρσεις όχι μόνο δεν είναι ουτοπία, αλλά γιγαντώνουν τον κόσμο του αγώνα και συρρικνώνουν το κράτος, το κεφάλαιο και τους προστάτες τους. Οι εφεδρείες όμως των εξουσιαστών φάνηκαν ανυπέμβλητες και επανέφεραν την «ομαλότητα». Μια ομαλότητα γεμάτη διαδοχικές κρίσεις, εντεινόμενη εργασιακή εκμετάλλευση, αστυνομική και έμφυλη βία, κρατική καταστολή, εργατικά ατυχήματα, «ναυάγια»-δολοφονίες μεταναστών στη Μεσόγειο, συνεχή καταπάτηση των δικαιωμάτων των κρατουμένων και τόσα ακόμα κομμάτια που συνθέτουν την κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Από την ημέρα που η σφαίρα του μπάτσου Κορκονέα διαπέρασε την καρδιά του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου μέχρι και σήμερα, η καταστολή του κράτους έχει αλλάξει πρόσωπα και τακτικές, αλλά παραμένει το ίδιο βάρβαρη. Το καθεστώς σε κατάσταση μόνιμης εξαιρέσεως, έχοντας ενσωματώσει πλήρως τα περιεχόμενα του φασισμού και υιοθετώντας τις πολιτικές του μίσους, επιχειρεί

να επαναπροσδιορίσει τις συστημικές και κοινωνικές ισορροπίες και να θωρακίσει την επικυριαρχία του. Όμως ο κόσμος του αγώνα θα διαταράσσει συνέχεια αυτή την επιβεβλημένη ομαλότητα. Μέχρι οι ρωγμές που επιφέρει να τη συντρίψουν. Κόντρα στην παραίτηση, την ιδιώτευση και την απάθεια, δεν συνηθίζουμε ούτε το φόβο, ούτε τη μυρωδιά θανάτου.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ, ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΔΡΟΜΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

**Εισήγηση ΕΚΧ Αλιμούρας από
την βιβλιοπαρουσίαση του
βιβλίου “Δρομοκαΐτειο, Λέρος,
Δαφνί : Ο ένας τοίχος μετά
τον άλλον” του Θ.
Μεγαλοοικονόμου**

Στο βιβλίο <<Δρομοκαΐτειο, Λέρος, Δαφνί : Ο ένας τοίχος μετά τον άλλον>>, ο Θ. Μεγαλοοικονόμου ανατρέχει στο ιστορικό της ψυχιατρικής μεταρρύθμισης στην Ελλάδα, αναρωτώμενος αν αυτή υπήρξε ποτέ ουσιαστικά και ποιοι ήταν οι πολυδιάστατοι παράγοντες που την εμπόδισαν. Παράλληλα, θίγει ζητήματα όπως η επικινδυνότητα, το ακαταλόγιστο, η τοξικοεξάρτηση, η προσφυγιά και η αστεγία, τοποθετώντας τα στον πυρήνα της κοινωνικής ρίζας του ψυχικού πόνου, όπως

γράφει και ο ίδιος. Επίσης, στέκεται στην έννοια της Αποϊδρυματοποίησης όχι ως απλά το ξεπέραςμα του ασύλου και την ρήξη με το παραδοσιακό ψυχιατρείο- φυλακή, αλλά ως την διαρκή κινηματική διαδικασία ουσιαστικής επανένταξης του ατόμου στον κοινωνικό ιστό, μέσα απ' την προσπάθεια ικανοποίησης των δικών του αναγκών. Παράλληλα, έρχεται σε ρήξη με το κυρίαρχο ψυχιατρικό μοντέλο, τον βιολογικό αναγωγισμό, δηλαδή την αντιμετώπιση των ψυχικά ασθενών ως χημικές εξισώσεις του εγκεφάλου τους, θεωρία και πρακτική που αφαιρεί την κοινωνική παράμετρο απ' το ζήτημα της ψυχικής υγείας. Αντιθέτως επιμένει σε αυτήν, πιστεύοντας τόσο ότι οι κοινωνικές συνθήκες τις οποίες ζούμε είναι αυτές που προκαλούν ψυχικά νοσήματα στα άτομα, όσο και ότι οι κοινωνικές συνθήκες τις οποίες μπορούμε να μετασχηματίσουμε και ανοικοδομήσουμε, είναι αυτές που μπορούν να τα θεραπεύσουν. Έτσι, εμβαθύνοντας στην κοινωνική διάσταση των ψυχικών νοσημάτων, προτείνει ότι τα κοινωνικά προβλήματα απαιτούν κοινωνικές λύσεις, και έτσι η πραγματική θεραπεία αυτών οφείλει να αναζητηθεί μέσα απ' τις σχέσεις, τους ρόλους και τα νοήματα που συνδέουν τον ψυχικά άρρωστο με την κοινωνία. Με βάση τον κυρίαρχο λόγο και πρακτική της ψυχιατρικής, όσο πιο πολύπλοκες οι ανάγκες των ατόμων, τόσο ευκολότερα απομονώνονται, ιδρυματοποιούνται και εν τέλει απορρίπτονται. Με την επιστροφή στην κοινότητα και την συσχέτιση του χώρου της ψυχικής υγείας με την κοινωνική σφαίρα, καλούμαστε τόσο ως άτομα όσο και ως κοινωνικός χώρος,

να πάρουμε θέση και να προκαλέσουμε ρήγματα στην θεωρία και πρακτική του αποκλεισμού.

Ζούμε λοιπόν σήμερα μια κοινωνική πραγματικότητα όπου η συσσωρευμένη δυσφορία των ατόμων μπορεί να ονομαστεί κατάθλιψη ή κάπως αλλιώς, δηλαδή μετατρέπεται σε μια πάθηση δυνητικά ιάσιμη με την χορήγηση της κατάλληλης φαρμακευτικής αγωγής. Η φτώχεια, η στέρηση και η επισφάλεια που μας διαπερνάνε είναι τόσο οι αιτίες εμφάνισης ψυχικών νόσων, όσο και τα εμπόδια για την αναζήτηση εξειδικευμένης ψυχικής βοήθειας. Με τις κρατικές παροχές ψυχικής υγείας να απαξιώνονται και να περικόπτονται συνεχώς από την μία, και το συχνά δυσβάσταχτο κόστος αναζήτησης της βοήθειας κάποιου ιδιώτη από την άλλη, γίνονται ξεκάθαροι οι ταξικοί αποκλεισμοί και στο ψυχικό πεδίο. Η αυξανόμενη ανεργία και οι κακοπληρωμένες δουλειές μας, συχνά μας εμποδίζουν να πραγματώσουμε βασικούς στόχους όπως το να νοικιάσει κάποιος ένα σπίτι μακριά απ' το πατρικό του, να κάνει οικογένεια, να πάει διακοπές, να ταΐσει τα παιδιά του ή να θερμάνει το σπίτι του και μας γεμίζουν δυστυχία ή και με το αίσθημα ανικανότητας. Παράλληλα, έχουμε το κράτος να μας πετάει ψίχουλα με τα επιδόματά του για να ψωνίσουμε τα βασικά και να βάλουμε βενζίνη, θίγοντας ακόμα παραπάνω την αξιοπρέπεια μας. Η συνθήκη της καραντίνας και η τηλεργασία, τηλεεκπαίδευση που έφερε, προκάλεσε ακόμα μεγαλύτερη επιδείνωση στην γενικευμένη μοναξιά, αποξένωση και εσωστρέφεια που νιώθουμε, ενώ κατάφερε να ενταντικοποιήσει την ζωή μας ακόμα και όταν αράζουμε στο σπίτι μας. Η απροκάλυπτη και ωμή κρατική βία σε συνδυασμό με την στάση της δικαιοσύνης μας κάνουν να νιώθουμε την αδικία και την καταπίεση στα σώματά μας, ενώ η αντίδραση σ' αυτή την πραγματικότητα είναι σχεδόν απαγορευμένη. Και ενώ έχουμε όλον αυτό τον ζόφο πάνω απ' τα κεφάλια μας, έχουμε και την συστημική ψυχολογία να μας προτρέπει να το δούμε θετικά. Μετατρέποντας την παραγωγικότητα και το συνεχές τρέξιμο, την κοινωνική και επαγγελματική ανέλιξη, τις αποσπασματικές και επιφανειακές σχέσεις με ανθρώπους και τόπους σε πραγματικές ανάγκες και προτρέποντας μας να ζήσουμε την ζωή μας στο έπακρο και να καταναλώσουμε

εμπειρίες, μας βυθίζει στον ιδιωτικό και ατομικιστικό ζόφο του νεοφιλελευθερισμού.

Ακόμα, νιώθουμε την ανάγκη να μιλήσουμε για το συστηματικό καθεστώς ψυχικής οδύνης που βρίσκονται οι πρόσφυγες. Άνθρωποι οι οποίοι ζουν δίπλα μας αλλά σε μεγάλη απόσταση από μας, έγκλειστοι ή με ελάχιστη και περιορισμένη μετακίνηση, υπό συνεχή εποπτεία, με απουσία κοινωνικής συμμετοχής, σε καθεστώς ανεργίας ή κακοπληρωμένης εκμετάλλευσης, άμεσα εξαρτώμενοι απ' το κράτος ή από ΜΚΟ άρα χωρίς ουσιαστικό έλεγχο πάνω στις ζωές τους. Κι όλα αυτά ενώ έχουν ήδη να διαχειριστούν το τραύμα της προσφυγιάς και της κακοποίησης. Επιπλέον, είναι συχνό φαινόμενο λόγω τις διαφορετικής κουλτούρας και του άκαμπτου ψυχιατρικού λόγου, η μη κατανόηση των μορφών έκφρασης της ψυχικής οδύνης και του πόνου αυτών των ανθρώπων κι άρα να θεωρούνται ψυχωτικοί και να τους χορηγούνται ισχυρές φαρμακευτικές αγωγές με αποτέλεσμα την καταστολή και τον πλήρη ψυχικό αποκλεισμό τους. Βέβαια, το παράδειγμα αυτό είναι μια ακόμα απόδειξη ότι ζούμε σε έναν κόσμο και μια κοινωνία που αντιμετωπίζει αποκλίνουσες ομάδες ατόμων σαν παράσιτα με την στοίβαξή τους σε απομονωμένους χώρους μακριά απ' τα μάτια της κοινότητας, σε ένα καθεστώς συνεχούς καταστολής και εξόντωσης, όπως οι ψυχικά ασθενείς στην Λέρο, οι αντιφρονούντες στα ξερονήσια, οι φυλακισμένοι σε φυλακές υψίστης ασφαλείας και

τώρα οι μετανάστριες στα camps.

Βλέποντας έτσι, την σύνδεση ψυχικού και κοινωνικού πεδίου θεωρούμε πως ο ρόλος ενός Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου είναι σημαντικός. Μέσα σε χώρους σαν αυτόν μπορούμε να συζητήσουμε και να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας ενάντια στο ψυχιατρικό μοντέλο που ακολουθείται. Να ασκήσουμε κοινωνικό έλεγχο και πίεση στην κρατική πολιτική που δημιουργεί ψυχιατρεία-φυλακές, με καθηλώσεις και ακούσιες νοσηλείες με την βοήθεια μπάτσων που βάζουν το χέρι τους στην περαιτέρω κακοποίηση του ψυχικά ασθενούς. Να αναδείξουμε και να εμποδίσουμε ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων δομών ψυχικής υγείας- όπως συμβαίνει και στην κλινική του Πανεπιστημιακού νοσοκομείου Ιωαννίνων με την ΜΚΟ 'ΕΠΡΟΨΥΗ'-, πολιτικές που αυξάνουν τον αποκλεισμό, τον κατακερματισμό και την ασυδοσία εντός του ψυχικού πεδίου. Να αναδείξουμε και να ενισχύσουμε αγώνες του θεραπευτικού προσωπικού και ασθενών για την καλύτερευση των συνθηκών σε κάθε δομή ψυχικής υγείας.

Ωστόσο, ένας Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος μπορεί να κάνει και κάτι άλλο σημαντικό. Εντός αυτού, δημιουργείται μια κοινότητα ατόμων που συνάπτουν συντροφικές σχέσεις μεταξύ τους και έχουν κοινά προτάγματα και στόχους. Δημιουργείται λοιπόν, ένα πεδίο παρέμβασης για την αποδοχή και κατανόηση ατόμων με θέματα ψυχικής υγείας. Η καθημερινή συμβίωση και δραστηριότητα, η προετοιμασία και εκπλήρωση κοινών στόχων όπως εκδηλώσεις, παρεμβάσεις αλλά και το απλό άραγμα σε ένα μπαρ επιτρέπουν την παρατήρηση και καλλιέργεια ενδιαφέροντος για την ψυχική κατάσταση των ατόμων. Έτσι, μπορεί να προκύψει ένας διάυλος προσέγγισης και επικοινωνίας για τα ψυχικά μας ζητήματα ενάντια σε πιο παρεμβατικούς θεσμούς όπως η οικογένεια και οι ψυχίατροι. Μοιραζόμενοι τα προβλήματα που μας γεννάει η κοινωνική πραγματικότητα και η αλληλοστήριξη σε αυτά με έμπρακτους τρόπους όπως για παράδειγμα η κάλυψη σιτιστικών αναγκών μέσα από συλλογικές κουζίνες, μας υπενθυμίζει ότι δεν είμαστε μόνα μας και ότι ο τρόπος να τα αντιπαλέψουμε είναι η συλλογικοποίηση των ζώων μας. Τέλος, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι

όσοι θεωρούμαστε ‘΄ ψυχικά υγιείς ‘΄, αποτελούμε μέρους του κόσμου που θεωρεί τον άλλον άρρωστο, μέσα απ΄ την κρίση και την ματιά μας αναπαράγεται ο διαχωρισμός υγιών- ασθενών. Έτσι, και η δική μας κρίση και αντιμετώπιση αποτελεί το πρωταρχικό πεδίο παρέμβασης και αναθεώρησης, επιδιώκοντας την μεγαλύτερη αποδοχή και συμπερίληψη των ψυχικά ασθενών στους χώρους μας.

Η Κιβωτός του Πατερ-ούλη Αντώνιου

Νώντας Σκυφτούλης

Μας αρκούσαν αυτές οι τοιχογραφίες τα γκράφιτι και οι αγιογραφίες προκειμένου να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας για την “εκτροπή” της Κιβωτού του κόσμου. Και αυτό διότι η προσωπολατρία και η αγιοποίηση πέρασε τα τελευταία 150 χρόνια από τη θεολογία στην πολιτική θεολογία στην οποία έχουμε μεγάλη εμπειρία. Τώρα λοιπόν που απουσιάζει ο θεός και ο έλεγχος των ψυχών από τον δημιουργό οι εξηγήσεις όλων των φαινομένων αφορούν την πολιτική θεολογία και όχι την θεολογία και αυτό το γνωρίζει και ο τελευταίος παπάς της ορθοδοξίας αλλά και ο τελευταίος μουλάς του Αλλάχ.

Η διαπίστωση που αποτελεί και την αφετηρία μας είναι: ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ ΝΑ ΜΠΕΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΑΡΓΑ Ή ΓΡΗΓΟΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ. Και αυτή είναι η ουσία στην προκειμένη περίπτωση όπως οικοδομήθηκε με τη συμμετοχή που Πατρός Αντωνίου

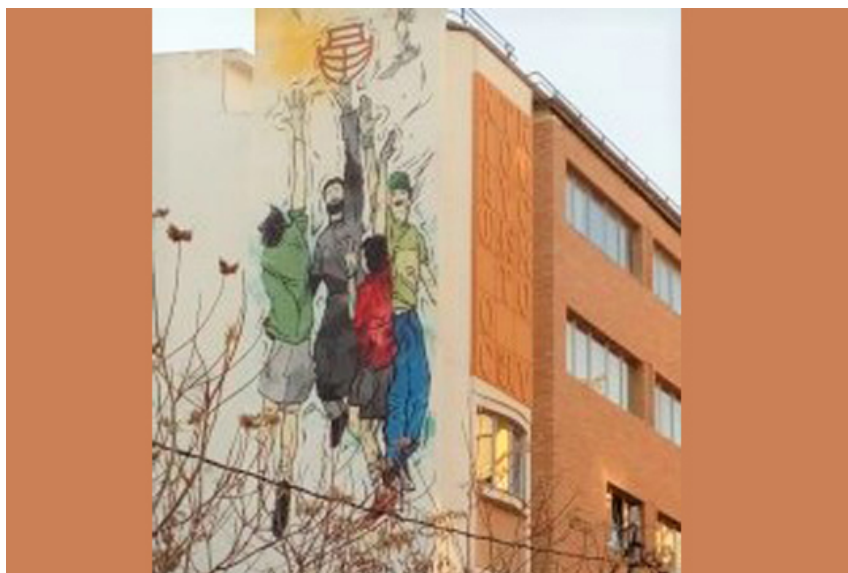
Παιδιά

Όσο αποσύρεται ιδιωτικοποιείται τεμαχίζεται η κοινωνία τόσο θα αυξάνονται τα ιδρύματα κρατικά ή ιδιωτικά, η ευαλωτότητα, η απαξία, η αποδόμηση, η φιλανθρωπία

Το 30% του πληθυσμού της γης πάσχει από πείνα και 1,4 εκατομμύρια παιδιά από πείνα Παγκοσμίως. Το 1 στα 4 παιδιά ηλικίας κάτω των πέντε ετών – 176 εκατομμύρια – ζουν με μητέρα που υφίσταται βία από το σύντροφό της. Περίπου 15 εκατομμύρια κορίτσια ηλικίας 15 έως 19 ετών έχουν εξαναγκαστεί σε σεξουαλική επαφή ή σε άλλου είδους σεξουαλικές πράξεις κατά τη διάρκεια της ζωής τους. , το 90% των εφήβων κοριτσιών που είχαν εξαναγκαστεί σε σεξουαλική επαφή, κατά μέσο όρο, δήλωσαν ότι ο δράστης του πρώτου συμβάντος ήταν γνωστός τους. (UNICEF)

Όλο αυτό είναι είναι η κατάλληλη συνθήκη για τα κοράκια της φιλανθρωπίας. Εκκλησίες Ιδρύματα, καταστήματα οίκτου, σέκτες, ενώ καιροφυλακτούν οι παιδόφιλοι και οι σωματέμποροι μέσα και έξω από τα ευαγή αυτά ιδρύματα είτε είναι επίσκοποι της καθολικής εκκλησίας που έχει την πρωτοκαθεδρία σε αυτό είτε είναι λαϊκοί διεστραμμένοι.

Πολλές φορές η Αγία Μητέρα ΤΕΡΕΖΑ αυτό το πλάσμα της γενικευμένης διαφθοράς μπήκε μπροστά να υπερασπίσει παιδοβιαστές και πολλές φορές τα κατάφερε. Τον αιδεσιμότατο Ντόναλντ ΜακΓκουάιρ που κατηγορήθηκε για κακοποίηση παιδιών, η Μητέρα Τερέζα έγραψε μία επιστολή στις αρχές, εκφράζοντας την εμπιστοσύνη της στο πρόσωπο του και ότι ήταν αθώος με αποτέλεσμα να αφεθεί ελεύθερος αλλά στις αρχές του 2000 να αποκαλυφθεί ότι είχε κακοποιήσει σεξουαλικά τουλάχιστον επτά αγόρια και να φυλακιστεί. Κατάφερε να αθώσει πολλούς και γιαυτό την έκαναν Αγία μια συνήθεια των αιματοβαμμένων θρησκειών.

ΚΙΒΩΤΟΣ

Το φαινόμενο αυτό της Κιβωτού δεν εμπίπτει στην κλασσική θεολογία αλλά στην πολιτική θεολογία του αισθητού παρά τα ράσα και το φαίνεσθαι. Ανήκει στην επιβολή μιας εξουσίας σε μια δομή(Κιβωτού) επενδυμένη με ιδεολογικά-θρησκευτικά χαρακτηριστικά γιαυτό ολοκληρωτική και δεσποτική.

Με δεδομένο ότι η ΕΞΟΥΣΙΑ προσλαμβάνει ισχύ από όλες τις ιδεολογίες από όλες τις θρησκείες από όλες τις πολιτικές και αρνείται να αυτοαναιρεθεί όπως αρνείται να πεθάνει κάθε ζωντανός οργανισμός. Μάλιστα αν δεν πάρει ισχύ δηλαδή τροφή από τον φιλελευθερισμό θα πάρει τροφή απο τον κομμουνισμό τον χριστιανισμό τον ισλαμισμό από τον κάθε -ισμό και πάει λέγοντας. Ασφαλώς και από τις τραγωδίες της καθημερινής ζωής και από την μισανθρωπία και από την φιλανθρωπία από τον ρατσισμό και από τον αντιρατσισμό από όλα, αρκεί να υπάρχει και να επιβεβαιώνεται.

Η πρωταρχική συσσώρευση της Κιβωτού ήταν παιδιά ασυνόδευτα ή παιδιά μεταναστών και ντόπιων για κάλυψη προνομιακών αναγκών. Με διακηρυγμένο αντιρατσιστικό χαρακτήρα αλλά με τρόπο επίτευξης του σκοπού την ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ.

Στη συνθήκη της φιλανθρωπίας δεν υπάρχει έξοδος. Το άπορο άτομο είναι παθητικό από τη φύση του ρόλου αυτού, και ο

ενεργητικός φίλος των φτωχών είναι που θα τον βγάλει έξω προκειμένου να νοιώσει την ευεργεσία και μετά πάλι μέσα μέχρι την επόμενη φορά. Με την φιλανθρωπία το παθητικό άτομο βρίσκεται στην εμπειρία του κλειστού της αρνητικής εξατομίκευσης. Εφαρμόζεται διαμέσου της φιλανθρωπίας ο ιδεολογικός πυρήνας του του συγκεκριμένου καθεστώτος, που αρνείται την κοινωνία τεμαχίζοντας την σε άτομα-ιδιώτες.

Σε αυτό το εύκολο υπέδαφος πάτησε ο πάτερ Αντώνιος “ιδιωτικοποίησε” για τον εαυτό του τη δομή και συγκρότησε μια ιεραρχία και μια γραφειοκρατία μετρίων, ελέγχοντας και εξουσιάζοντας τη δομή όπου ο ιδεολογικός πυρήνας είναι το πρόσωπο του Αντωνίου και κανένας άλλος. Επικαθήμενος στην κορυφή της ιεραρχίας νόμισε ότι αρκούσαν και περίσσευαν οι χριστιανικές παπάρες προκειμένου να συγκροτείται σε συνοχή η γραφειοκρατία του αλλά και ο εαυτός του. Όμως εκεί την πάτησε και μάλιστα νωρίς.

Η Κιβωτός είχε μια άτυπη ιεραρχία που η συμμετοχή του καθενός σε αυτή ήταν εξατομικευμένη και ο ρόλος που είχε ο καθένας ήταν να υπηρετεί και να λιβανίζει το μέγα Αντώνιο. Η συνέχεια θα ήταν γνωστή. Αυτή η πρόχειρη άτυπη ελεγχόμενη και μέτρια ιεραρχία – γραφειοκρατία οδήγησε και τον ίδιο στην αλλοτρίωση δηλαδή να γίνει υποδεέστερος σαν άνθρωπος σε σχέση με αυτό που ήταν πριν παρά τη θέση του στην ιεραρχία και αυτό φυσικά βοήθησε και το γεγονός ότι δεν ήταν ιδιαίτερα ευφυής. Και κάθε μέρα η απόσταση από το αρχικό κίνητρο μεγάλωνε μέχρι που ξεχάστηκε τελείως για να πάρει τη θέση του η διαχείριση της εξουσίας του Αντωνίου και της λατρευτικής σχέσης που επιθυμούσε για τον εαυτό του. Το χρήμα έγινε αυτοσκοπός και η σχιζοειδής σχέση μεταξύ επουράνιων και αισθητών καθεστώσ.

Η Κιβωτός λειτουργούσε με έναν πρόχειρο αυτόματο πιλότο κλειστής προσωποκεντρική δομής όπου το κίνητρο συμμετοχής στη γραφειοκρατία του Αντωνίου ήταν απολύτως ιδιοτελές και απολύτως ανεξέλεγκτο. Το ανεξέλεγκτο αφορούσε ασφαλώς και τον ίδιο με αποτέλεσμα να οδηγηθεί σε φαινόμενα που μένουν να αποδειχθούν. Η γραφειοκρατία (παιδαγωγοί Δ.Σ κλπ) συνδέονταν

με το σύστημα των αλληλοενοχών γιαυτό κανένας ούτε και ο Αντώνιος μπορούν να αποδεχτούν κανένα λαθάκι. Η αποδοχή ενός λάθους θα σήμαινε συντριβή όλου του “τέλειου” οικοδομήματος της Κιβωτού και αυτο διότι απουσίαζε κάθε στοιχειώδη εσωτερική θέσμιση κάθε εσωτερικός κανόνας. Κανόνας και θέσμιση ήταν μόνο ο Αντώνιος ό οποίος μοίραζε χρήματα ρόλους γόητρο εξουσία στην υπόλοιπη γραφειοκρατία.

Αυτά πάτερ Αντώνιε μας είναι γνωστά από την πολιτική θεολογία που το ανθρώπινο γένος ήρθε αρκετές φορές σε αντιπαράθεση άλλοτε με συγκροτημένες γραφειοκρατίες άλλοτε με “χύμα” γραφειοκρατίες όπως αυτή η μικρο κοινωνική της Κιβωτού. Οι φίλοι της εξουσίας και της επόμενης γραφειοκρατίας θα ονομάσουν το φαινόμενο ΠΡΟΣΩΠΟΛΑΤΡΪΑ για να τελειώνουν ανέξοδα και να εξευγενίσουν τη δική τους νέα γραφειοκρατία.

Με τα γκράφιτι στον κτίριο της Κιβωτού και αλλού είχαμε καταλάβει που πάει η Κιβωτός και πράγματι εκεί πήγε. Το καταλάβαμε όχι ότι είμαστε έξυπνοι αλλά επειδή έχουμε και εμείς μπουχτίσει από γραφειοκρατίες, μικρομάκροεξουσίες που είναι πολλαπλάσια στο χώρο της ιδεολογίας , και τα γνωρίζουμε καλά.

Υπάρχει επιστροφή Αντώνιε; Ναι υπάρχει αν σου έχει μείνει, που σου έχει μείνει, γιατί δεν υπάρχει απόλυτη αλλοτρίωση, κάτι από την αρχική αγνότητα να το συζητήσουμε. Αλλά κάνε αυτοκριτική στο δημόσιο χώρο και όχι στον πνευματικό. Αυτό θα βοηθήσει πολύ. Καλή τύχη

Ιραν: ένα στοιχείο για επανάσταση

Του Hamid Mohseni, Ιρανο- γερμανού freelancer δημοσιογράφου εγκατεστημένου στο Βερολίνο, που ασχολείται με τα δίκτυα αλληλεγγύης με το Ιραν από την εξέγερση του 2009.

Το Ιράν έχει ταρακουνηθεί από νέα κύματα διαδηλώσεων. Εδώ και δύο εβδομάδες σε πάνω από εκατό κωμοπόλεις και πόλεις ο κόσμος έχει βγει στον δρόμο για να διαδηλώσει ενάντια στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιραν (IRI) -τίποτα λιγότερο. Είναι οργανωμένοι με ένα δυνατό αλλά εμφανώς συντριπτικό μηχανισμό ασφαλείας, καταστρέφοντας ποικίλα σύμβολα του κυρίαρχου συστήματος και καταλαμβάνοντας κυβερνητικά γραφεία ή ελέγχοντας προσωρινά ολόκληρες κωμοπόλεις όπως την κατοικημένη Oshnaviyeh. Περισσότεροι από εκατό άνθρωποι φέρεται πως έχουν σκοτωθεί ήδη και χιλιάδες έχουν συλληφθεί. Ήδη, οι διαδηλώσεις του Σεπτέμβρη του 2022 περιλαμβάνουν και ενεργούν από μόνες τους ως επαναστατικές και φοβίζουν το Ιρανικό καθεστώς και τη βαθιά σεξιστική του ιδεολογία: γυναίκες βγάζουν την υποχρεωτική μαντίλα αφήνοντας ξεκάθαρα το στίγμα τους στις διαδηλώσεις. Αυτό το κύμα διαδηλώσεων είναι φεμινιστικό, προοδευτικό και δημοκρατικό.

Αφορμή για τις διαδηλώσεις υπήρξε ο θάνατος της 22χρονης Mahsa Jina Amini, μιας Ιρανής-Κούρδισσας γυναίκας που πέθανε όντας σε αστυνομική κράτηση. Την πλησίασε η ιρανική «αστυνομία ηθικής» στην Τεχεράνη για θέμα που αφορούσε στη μαντίλα της και συνελήφθη. Η κατηγορία ήταν πως φαινόταν πολλά μαλλιά, ότι αυτό είναι «μη ισλαμικό» και «αδιάκριτο». Της δόθηκε εντολή να περάσει υπό αστυνομική επιτήρηση στην φυλακή Evin ως «εκπαιδευτικό μέτρο». Όταν απελευθερώθηκε, η Amini βρισκόταν σε κώμα και πέθανε στο νοσοκομείο τρεις ημέρες αργότερα. Οι ιρανικές αρχές ισχυρίζονται πως η Amini πέθανε λόγω επιληπτικής κρίσης μετά από ανακοπή καρδιάς, και πως έπασχε από ήδη υπάρχοντα προβλήματα υγείας- η κλασική αιτία για

θανάτους από βασανιστήρια. Αυτόπτες μάρτυρες λένε πως κατά τη διάρκεια της σύλληψής της, το κεφάλι της κοπανήθηκε στο καπό του αυτοκινήτου. Άλλες γυναίκες που βρίσκονταν στην ίδια φυλακή εκείνη την περίοδο είπαν μετά την απελευθέρωσή της πως «Σκότωσαν κάποιον εκεί μέσα».

Η οικογένεια της Amini ξεκαθάρισε σε μία συνέντευξη πως η κατάσταση της υγείας της κόρη τους ήταν καλή. Υψηλής αξιοπιστίας ειδικοί στον χώρο της υγείας χαρακτήρισαν αμφίβολο το ενδεχόμενο θανάτου από καρδιακή προσβολή. Η αξονική τομογραφία της Amini υποδεικνύει καθαρά την εγκεφαλική αιμορραγία ως αιτία του θανάτου. Για τους διαδηλωτές ήταν ξεκάθαρο από την αρχή: μια νέα κοπέλα δολοφονήθηκε από υπηρέτες του κράτους λόγω ενός κομματιού υφάσματος ή «για μερικές τούφες μαλλιών» (δήλωση μητέρας Amini στην κηδεία). Αρχικά, πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις στα κουρδικά τμήματα του Ιράν, ειδικά στην πρωτεύουσα Sanandaj (τόπος κατοικίας της Amini), αλλά μέσα σε ώρες οι διαδηλώσεις πήραν πανεθνική διάσταση και η εικόνα της Amini και τα hashtags #Iran Protests 2022 και #MahshaAmini έγιναν viral στον ψηφιακό κόσμο. Εκατομμύρια ιρανές γυναίκες γνωρίζουν αυτήν την κακοποίηση είτε την έχουν βιώσει ήδη από πρώτο χέρι είτε έχουν γίνει μάρτυρες σε αδερφές, θείες, μητέρες, φίλες. Επίσης, και οι Ιρανοί άντρες βιώνουν μπροστά στα μάτια τους το πως οι γυναίκες χλευάζονται, πως τις προσβάλλουν, χτυπάνε, συλλαμβάνουν και βασανίζουν με τον χειρότερο τρόπο οι συντηρητικοί πιστοί του καθεστώτος όπως και αυτήν η «αστυνομία ηθικής» για ένα κομμάτι ρούχο.

Ένα κομμάτι ύφασμα γεμάτο νόημα

Η μαντίλα στο Ιράν είναι πολύ περισσότερο από ένα κομμάτι ύφασμα. Είναι το κλειδί για την κατανόηση της ιδεολογίας της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιραν και το πιο σημαντικό αντικείμενο του μεγαλύτερου και σημαντικότερου κοινωνικού και γυναικείου κινήματος της χώρας. Στην προ Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιραν εποχή ο Shah -ένας δυτικά προσανατολισμένος,

εξουσιαστικός «μοντερνιστής από από τα κάτω», απαγόρευσε την χρήση της μαντίλας. Στην επανάσταση κατά της μοναρχίας του 1979 που από πολλές διαφορετικές δυνάμεις της χώρας ερμηνεύτηκε εκ νέου ως σύμβολο κατά του Shah: πολλές γυναίκες, συμπεριλαμβανομένου αριστερές, προοδευτικές, και καθαρά φεμινίστριες, τη φορούσαν για λόγους στρατηγικής-ήταν ένα σύμβολο αντίστασης. Μετά την επανάσταση, οι mullahs και ο επικεφαλής του Khomeini εξασφάλισαν δύναμη μέσα από μαζική δύναμη κατά των προηγούμενων συμμάχων τους. Μέσα από απαγορεύσεις οργανώσεων και κομμάτων, εγκλεισμούς και μαζικές εκτελέσεις, κατέστρεψαν τα προηγουμένως δυνατά κομμουνιστικά κόμματα και εξασφάλισαν διακυβέρνηση για τον εαυτό τους. Η υποχρεωτική μαντίλα τώρα δεν ήταν πια εργαλείο αντίστασης• ο νέος νόμος ανάγκασε τις γυναίκες να την φορούν -ενώ η άρνηση ερμηνευόταν ως πίστη στο Shah και στιγματίζαν αυτές τις γυναίκες ως επαναστάτριες και προδότρες. Η εικόνα τους για τις γυναίκες είχε χαρακτηριστεί από την υποστηρικτική συντροφιά των ανδρών της ιστορίας, που χρεωνόταν όλες τις αναπαραγωγικές δουλειές της οικογένειας. Πάραυτα, όφειλε να ελέγχει τον εαυτό της έντονα γιατί ταυτόχρονα, οι γυναίκες ήταν υπεύθυνες για οποιαδήποτε ηθική διαφθορά, συνήθως σεξουαλική, των ανδρών. Ειδικά τα μαλλιά αλλά και το σώμα θεωρούταν αποπλανητικά για τους άνδρες, και γι αυτό έπρεπε να καλυφθούν. Μέσω των γυναικών, οι mullahs ελέγχουν την κοινωνία. Προκειμένου να δώσουν έμφαση στην σημαντικότητα του ελέγχου αυτού και της μαντίλας ο Khomeini είπε μια φορά: “αν η ισλαμική επανάσταση έχει ως αποτέλεσμα μόνο το κάλυμμα των γυναικών, τότε αυτό είναι αρκετό για την επανάσταση”. Έτσι, η μαντίλα έγινε το πιο σημαντικό σύμβολο του γυναικείου κινήματος στην μετεπαναστατική εποχή. Παρόλο που ήταν το πιο σημαντικό μέτρο στα ματιά του Khomeini, βίωσε αντίσταση, που περιέλαβε μαζική διαδήλωση την 8η Μάρτη του 1979 από τη μεριά του γυναικείου κινήματος, που τουλάχιστον καθυστέρησε την εδραίωση της μαντίλας. Ακόμη κι όταν εγκαταστάθηκε η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιραν, οι γυναίκες σκανδάλιζαν ξανά και ξανά την βαθιά σεξιστική πραγματικότητα της ζωής στο Ιραν. Φυσικά αυτό περιελάμβανε περισσότερα στοιχεία από έναν κώδικα ντυσίματος:

δικαιώματα στον γάμο και το διαζύγιο, το δικαίωμα να έχουν λόγο πέρα από άνδρες, την ελάχιστη ηλικία (εξαναγκαστικού) γάμου, δικαίωμα στην έκτρωση, πολιτική εκπροσώπηση και ούτω καθεξής. Ωστόσο η μαντίλα ως σύμβολο ένωσε την μίζερη, γενικότερη κατάσταση, ειδικά στην καθημερινή ζωή.

Για δεκαετίες οι Ιρανές γυναίκες διεξάγουν έναν αγώνα πολιτικής ανυπακοής και πέτυχαν να φορούν τη μαντίλα πιο χαλαρά και να φαίνονται πιο πολλά μαλλιά, ειδικά σε μεγάλες πόλεις όπως η Τεχεράνη και η Isfahan. Πριν μερικά χρονιά, πραγματοποιήθηκαν καμπάνιες για γυναίκες ώστε να βγαίνουν σε δημόσιους χώρους χωρίς να φορούν μαντίλα καθώς και να βιντεοσκοπούν τον εαυτό τους κάνοντάς το. Τον Δεκέμβριο του 2017 η Vida Moda Vahed -μια γυναίκα της κατώτερης τάξης - σκαρφάλωσε σε ένα κουτί ηλεκτρισμού στο φημισμένο “δρόμο της επανάστασης” στην Τεχεράνη, αφαίρεσε την μαντίλα της και την κούνησε σε έναν στύλο: μια εντυπωσιακή εικόνα που γύρισε τον κόσμο και σήμερα μοιάζει να είναι προφητική. Διότι σήμερα στο τρέχον κίνημα διαδηλώσεων η αφαίρεση της μαντίλας και η έντονη παρουσία των γυναικών στις πρώτες γραμμές σε όλες τις μορφές δράσης είναι σημάδι που ανεξαρτήτως αποτελέσματος χαρακτηρίζει στο έπακρο το κύμα διαδηλώσεων και προκαλεί μακροχρόνια φθορά στην νομιμότητα της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν – αν υπάρχει ακόμη με αυτή την μορφή σε λιγες εβδομάδες. Είναι ένα χτύπημα στο πρόσωπο για τους ψευτο αριστερο-φιλελευθέρους φεμινιστές που ισχυρίζονται πως ο αγώνας ενάντια στην μαντίλα γίνεται απλώς για “λίγο αέρα στα μαλλιά” και προωθεί

“δυτικές ιδεολογίες”.

Μια πυριτιδαποθήκη για χρόνια

Οι διαδηλώσεις του Σεπτεμβρίου, όπως και τα πρόσφατα κύματα εξεγέρσεων στο Ιράν, δεν έπεσαν από τον ουρανό. Πάνω απ’ όλα, δεν κατανοεί κανείς την ένταση και τον ριζοσπαστισμό τους αν αγνοήσει το πλαίσιο και την κατάσταση στην οποία βρίσκεται η χώρα πολιτικά και οικονομικά. Πρώτον, το Ιράν έχει ένα σημαντικό “εκ γενετής ελάττωμα”, καθώς το προσωπικό του δεν

έχει την ικανότητα να αντιμετωπίσει πολλά ζητήματα στον πολύπλοκο κόσμο του 21ου αιώνα. Στο πολιτικά ολοκληρωτικό σύστημα της ΙΡΙ, οι λίγες πραγματικά σημαίνουσες θέσεις αποτελούνται αποκλειστικά από ισλαμιστές λόγιους που περνούν από μια αυστηρά κληρική εκπαίδευση.

Δεύτερον, η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιραν είναι εξαιρετικά διεφθαρμένη. Ένα σύμπλεγμα από *mullahs* και το βιομηχανικό-στρατιωτικό-οικονομικό σύμπλεγμα των *φρουρών* της Επανάστασης διαιρούν όλους τους βασικούς τομείς της οικονομίας στις λεγόμενες “*bonyads*”-[1]- προωθούν εντολές, άδειες και αποφάσεις μπρος-πίσω με μοναδικό σκοπό τη μεγιστοποίηση των δικών τους κερδών. Το γιγαντιαίο χάσμα μεταξύ των μελών του κρατικού μηχανισμού και του πληθυσμού έγινε σαφές όχι μόνο εξαιτίας των κυρώσεων: ενώ οι κυβερνώντες δεν κουνήθηκαν ούτε εκατοστό από την πολυτελή ζωή τους, όλο και περισσότεροι άνθρωποι βυθίζονταν σε υπαρξιακές κρίσεις, μη γνωρίζοντας αν θα μπορέσουν να θρέψουν αύριο τους εαυτούς τους και τις οικογένειές τους. Αυτή η κατάσταση συνεχίζει να διαστρεβλώνεται όταν το ΙΡΙ, αναζητώντας συμπάθεια, ανακοινώνει ότι όλοι οι προϋπολογισμοί στη χώρα πρέπει να περικοπούν, αλλά δισεκατομμύρια συνεχίζουν να ρέουν σε υποστηριζόμενες πολιτικές ομάδες και πολιτοφυλακές στην περιοχή για να συνεχίσουν τον πόλεμο δι’ αντιπροσώπων κατά της Δύσης, ιδίως στη

Συρία, το Ιράκ, το Ισραήλ και την Υεμένη.

Τρίτον, οι σημερινές διαμαρτυρίες λαμβάνουν χώρα τη χειρότερη δυνατή στιγμή: ο σημερινός ηγέτης, ο Χαμενεί, έχει αποδυναμωθεί, τόσο από άποψη υγείας όσο και από άποψη χαρισματικότητας. Είναι αξιοσημείωτο ότι δεν έχει σχολιάσει καθόλου τις διαμαρτυρίες, όπως κάνει συνήθως. Ο πρόεδρος Ραΐσι, ο οποίος είναι ούτως ή άλλως αδύναμος και δεν έχει νομιμοποιηθεί πραγματικά από τον πληθυσμό, δεν βρισκόταν καν στη χώρα για μεγάλο χρονικό διάστημα, επειδή αγόραζε αναμνηστικά από τον “Σατανά” κατά τη διάρκεια μιας συνέλευσης του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη[2]. Και τέλος, ο υπερβολικά διογκωμένος

μηχανισμός ασφαλείας, που θεωρούνταν πανίσχυρος, παρουσιάζει ρωγμές. Εξάλλου, μια διαρκής αντεπίθεση εναντίον του ίδιου του πληθυσμού της, όπως διεξάγεται όλο και πιο τακτικά εδώ και αρκετά χρόνια, αφήνει τα σημάδια της. Ήδη έχουν κυκλοφορήσει συχνά (ανεπιβεβαίωτες) φήμες ότι οι δυνάμεις ασφαλείας έχουν κουραστεί να δρουν τόσο βάνουσα και θανατηφόρα εναντίον συμπολιτών τους που μερικές φορές έχουν δικαιολογημένη ανησυχία να διαμαρτυρηθούν[3]. Επιπλέον, κατά τη διάρκεια των σημερινών διαδηλώσεων, τραβήχτηκαν πλάνα από μονάδες που κυνηγούσαν η μία την άλλη. Κάποιοι αξιωματικοί προφανώς είπαν, ότι δεν μπορούν να επικρατήσουν για πολύ ακόμα τον έλεγχο των διαδηλώσεων. Τις τελευταίες ημέρες, όλο και περισσότερα παιδιά αναπτύσσονται[4] για την αντιμετώπιση των διαδηλώσεων. Όπως τη δεκαετία του 1980, κατά τη διάρκεια του “πολέμου του Κόλπου” κατά του Ιράκ -όπου παιδιά στάλθηκαν στο μέτωπο για να καθαρίσουν ναρκοπέδια με την υπόσχεση να πάνε στον παράδεισο-, έτσι και πάλι το ΙΚΔ επιστρατεύει παιδιά σε έναν άλλο πόλεμο, αυτή τη φορά σε έναν πόλεμο κατά του ίδιου του λαού του.

Επίσης, μέρος της πραγματικότητας των τελευταίων ετών είναι ότι ο λαός του Ιράν είναι τόσο απελπισμένος που η χώρα αυτή πρέπει να περιγραφεί ως πυριτιδαποθήκη. Διάφορες περιστάσεις είναι οι σταγόνες που φέρνουν το βαρέλι να ξεχειλίσει, είτε πρόκειται για πληθωρισμό άνω του 30%[5], είτε για απλησίαστες τιμές τροφίμων ή βενζίνης, είτε για οικολογικές κρίσεις, είτε τώρα για τον θάνατο μιας νεαρής γυναίκας λόγω του χιτζάμπ. Από το 2018, παρατηρείται μια ριζοσπαστικοποίηση, όταν το σύνθημα “μεταρρυθμιστές, συντηρητικοί το παιχνίδι τελείωσε”[6] εκδήλωσε μια κατάφωρη διάρρηξη της εμπιστοσύνης στο πολιτικό σύστημα, το οποίο πλέον δεν μπορεί ούτε καν να προσποιηθεί ότι είναι δημοκρατικό απέναντι στον ίδιο του τον πληθυσμό. Η αντιεξουσιαστική ιρανική “Κολεκτίβα των Σφενδονιστών” διαγιγνώσκει μάλιστα σήμερα ένα “μαζικό κίνημα κατά της έμφυλης, εθνικής και κοινωνικής καταπίεσης του πληθυσμού από το θεοκρατικό καθεστώς”[7].

Χαρακτήρας των διαδηλώσεων – αλληλεγγύη, φεμινισμός, δημοκρατία

Πράγματι, παρατηρείται μια εντυπωσιακή αλληλεγγύη μεταξύ των διαφόρων εθνοτικών και θρησκευτικών μειονοτήτων. Οι διαμαρτυρίες λαμβάνουν χώρα σε όλο το πολυεθνικό κράτος και υπάρχει σαφής κοινή ανησυχία – αυτό δεν συμβαίνει πάντα. Τα συνθήματα υποδηλώνουν επίσης την ενότητα και την αδελφοσύνη: Δεδομένου ότι ο Αμινί ήταν Κούρδη και στο κεντρικό τμήμα της χώρας είναι πιο έντονες οι διαμαρτυρίες. Ένα από τα κύρια συνθήματα είναι το γνωστό από το Κομπάνι “Jin, Jiyan, Azadi”. Ακούγονται ακόμη και συνθήματα όπως “Κουρδιστάν, είσαι το μάτι και το φως του Ιράν”. Αυτό είναι πραγματικά αξιοσημείωτο, δεδομένου ότι το Ιράν είναι μια χώρα που κάνει μεγάλες διακρίσεις. Όχι μόνο το κράτος αντιμετωπίζει τις εθνοτικές και θρησκευτικές μειονότητες (Μπαχάι, Κούρδους, Αζέρους, Τούρκους κ.ο.κ.) σαν πολίτες με χαμηλότερη αξία, αλλά οι διακρίσεις και ο σοβινισμός αναπαράγονται και στην κοινωνία. Τις τελευταίες δεκαετίες, αυτές οι ομάδες ζούσαν τις δικές τους πραγματικότητες παράλληλα η μία με την άλλη- όταν μια ομάδα διαμαρτυρόταν, παρέμενε ως επί το πλείστον απομονωμένη. Το “πράσινο κίνημα” του 2009 είναι ένα καλό παράδειγμα για αυτό- διεξήχθη κυρίως από μια αστική, ρεφορμιστική αστική νεολαία στις μεγαλύτερες πόλεις, οι μειονότητες στις διάφορες συνοριακές περιοχές του Ιράν δεν συμμετείχαν ποτέ – έτσι δύσκολα θα μπορούσε κανείς να μιλήσει για πανεθνικά κινήματα. Αυτή τη φορά είναι διαφορετικά και δεν είναι κάποια ομάδα που τροφοδοτεί και ουσιαστικά ηγείται των διαδηλώσεων, από όλες τις ομάδες είναι οι Κούρδοι με έναν πολύ προοδευτικό πυρήνα. Και όταν, σε αυτή την κατάσταση, οι γυναίκες είναι σαφώς στην πρώτη γραμμή αυτών των διαδηλώσεων σε όλη τη χώρα, σκίζοντας το μισητό χιτζάμπ από τα κεφάλια τους, τότε μπορεί κανείς να μιλήσει για μια επαναστατική πτυχή μέσα στις διαδηλώσεις, και τότε ο φόβος και ο τρόμος είναι εγγυημένος μέσα στο ΙΚΔ και δικαίως.

Ως εξόριστος Ιρανός, γράφοντας αυτό το κείμενο σας ικετεύω:

προσέξτε τους εξόριστους Ιρανούς και την ατζέντα τους – μάλλον την προπαγάνδα. Δύο μεγαλύτερες ομάδες μάχονται για την ηγεμονία αυτών των διαδηλώσεων από το εξωτερικό, οι Μουτζαχεντίν του λαού με την ηγεσία τους να κάθεται στο Παρίσι και οι μοναρχικοί με τον “διάδοχο του θρόνου”, τον πρίγκιπα του βασιλιά που στάλθηκε στην κόλαση στην επανάσταση του 1979, να κάθεται στις ΗΠΑ με στενούς δεσμούς με την εκεί κυβέρνηση. Έχουν πόρους, μέσα ενημέρωσης και προσπαθούν να καταλάβουν τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης σε όλο τον κόσμο, ειδικά στις ΗΠΑ, τον Καναδά και το Ηνωμένο Βασίλειο. Όλοι οι εξόριστοι Ιρανοί, αλλά κυρίως οι μοναρχικοί, έχουν την τάση να βάζουν τη σφραγίδα τους στις διαδηλώσεις στο Ιράν. Στα μέσα ενημέρωσης που διαθέτουν επιλέγουν ορισμένες σκηνές και γράφουν δηλώσεις, επαινώντας τον γενναίο λαό του Ιράν και εκφράζοντας την αλληλεγγύη τους. Όταν αυτοί οι άνθρωποι προσπαθούν να εξηγήσουν τι “θέλουν πραγματικά” οι γενναίοι διαδηλωτές στο Ιράν, προσπαθούν να τους καταλάβουν πολιτικά και βλάπτουν τη μάχη στο Ιράν με τον πιο επικίνδυνο τρόπο. Φυσικά, υπάρχουν άνθρωποι στο Ιράν που συμπαθούν αυτές τις ομάδες. Παρ’ όλα αυτά, οι Ιρανοί έχουν βαρεθεί όλη αυτή την προπαγάνδα της εξορίας και δικαίως λένε: εσείς εκεί έξω στις άνετες κατοικίες σας στη Δύση να σιωπήσετε, εμείς ρισκάρουμε τις ζωές μας εδώ. Έτσι, παρά τις όποιες προσπάθειες χειραγώγησης των εικόνων από τις διαδηλώσεις στο Ιράν με τρόπο, ώστε ο λαός να φωνάζει για να έρθει ο πρίγκιπας και να κυβερνήσει τη χώρα, η πραγματικότητα φαίνεται διαφορετική: φωνάζονται πολύ ριζοσπαστικά αλλά και προοδευτικά συνθήματα, όπως “ψωμί, δουλειά, ελευθερία”, το οποίο είναι ένα κοινωνικό αίτημα που ανέπτυξε δημοτικότητα κατά τη διάρκεια της εξέγερσης των φτωχών 2017/2018. Ένα άλλο μεγάλο σύνθημα είναι το “θάνατος στον καταπιεστή – είτε πρόκειται για τον σάχη είτε για τον ηγέτη [του ΙΡΙ]”. Τα μέσα ενημέρωσης που αναφέρθηκαν παραπάνω δεν προβάλλουν ποτέ αυτά τα συνθήματα στην κάλυψή τους.

Πέρα από τα συνθήματα, η ανάλυση των σημερινών μορφών διαμαρτυρίας παραπέμπει σε μια παρόμοια, προοδευτική και δημοκρατική κατεύθυνση. Μέχρι αυτή τη στιγμή, οι συγκρούσεις

στους δρόμους και η αντίσταση στην καθημερινή ζωή συνεχίζονται σε πολλές πόλεις και δήμους. Και όμως, όπως έχει φανεί ακόμη και σε ευρωπαϊκές χώρες, η μαχητικότητα από μόνη της δύσκολα οδηγεί σε μια πραγματική αλλαγή, και σίγουρα όχι σε μια επανάσταση. Ιδιαίτερα στην περίπτωση του Ιράν, όπου η ηγεσία του IRI έχει πει πολλές φορές: δεν πάμε πουθενά, μετά από εμάς έρχεται καμένο έδαφος. Όσον αφορά τον μηχανισμό ασφαλείας τους ο οποίος είναι σχεδιασμένος να συντρίψει κάθε διαμαρτυρία και εξέγερση όπως σχεδόν καμία άλλη χώρα στον κόσμο – μια καθαρή μάχη στους δρόμους κερδίζεται ως επί το πλείστον από το IPI. Ακόμα και αν οι ιρανικές μονάδες κουραστούν ή μπορεί να γίνουν ανασφαλείς επειδή σφάζουν τους δικούς τους ανθρώπους, το IRI μπορεί να καλέσει πολιτοφυλακές από το Λίβανο και την Παλαιστίνη, που λατρεύουν να ειρωνεύονται το ρατσισμό τους και να σκοτώσουν μερικούς επαναστατημένους Ιρανούς. Ο λαός στο Ιράν το γνωρίζει αυτό και το έχει βιώσει οδυνηρά.

Γι' αυτό τις τελευταίες ημέρες γράφονται και διαδίδονται καλέσματα για απεργίες και μποϊκοτάζ. Λαμβάνοντας υπόψη ότι κανένα ανεξάρτητο συνδικάτο ή πολιτική ομάδα δεν επιτρέπεται, οι ομάδες που καλούν σε τέτοιου είδους διαμαρτυρίες συνήθως λειτουργούν υπόγεια ή, σε σπάνιες περιπτώσεις, γίνονται ανεκτές λόγω της δημοτικότητάς τους, όπως το ανεξάρτητο συνδικάτο των εκπαιδευτικών, το οποίο είναι πολύ ενεργό τα τελευταία χρόνια και δημιουργεί καλές διασυνδέσεις με εργαζόμενους από άλλους τομείς. Μπορεί να γίνονται ανεκτές, αλλά μετά από κάθε δράση πολλοί ακτιβιστές συλλαμβάνονται – οπότε κατά κάποιον τρόπο, πρέπει επίσης να λειτουργούν υπόγεια. Ήταν οι πρώτοι που κάλεσαν σε γενική απεργία, στη συνέχεια ακολούθησαν ομάδες φοιτητών και περίπου δέκα πανεπιστήμια μποϊκοτάρονται και χρησιμοποιούνται για διαμαρτυρίες, ακόμη και ορισμένοι εργαζόμενοι στους πολύ σημαντικούς τομείς του πετρελαίου αρχίζουν να προετοιμάζονται για απεργία, καθώς και φορτηγατζήδες, οδηγοί λεωφορείων, εκπαιδευτικοί, ακαδημαϊκοί και πολλοί εργαζόμενοι στο λιανικό εμπόριο σχεδιάζουν το ίδιο. Αυτού του είδους η οργάνωση είναι δημοκρατική και φιλοξενεί πολύ προοδευτικές ιδέες για το πώς

πρέπει να μοιάζει μια κοινωνία. Και οι Ιρανοί έχουν συγκεντρώσει εμπειρία σε απεργίες και άλλες δράσεις, γιατί εδώ και χρόνια, καθημερινά διεξάγεται ένας τέτοιος αγώνας, ακόμη και όταν δεν απολαμβάνει μεγάλη προσοχή.

Πού θα οδηγήσει αυτό το κύμα διαμαρτυρίας;

Μπορεί ακόμα και τώρα να είναι πολύ πιθανό οι διαδηλώσεις να κατασταλούν και να συντριβούν, εκατοντάδες να πεθάνουν και αρκετές χιλιάδες να συλληφθούν, να ξυλοκοπηθούν, να βασανιστούν. Για άλλη μια φορά, θα καταβληθεί ένα απίστευτα υψηλό τίμημα για την αναζήτηση της ελευθερίας. Αλλά αυτές οι διαμαρτυρίες τον Σεπτέμβριο του 2022 είναι και πάλι εγγυημένο ότι θα βαθύνουν το χάσμα μεταξύ του πληθυσμού και του IRI. Πόσο βαθύ μπορεί να είναι ένα τέτοιο ρήγμα πριν καταρρεύσουν όλα; Τι μπορεί να συμβεί ακόμη και όταν η IRI έχει πράγματι εξαφανιστεί; Θα υπάρξουν ελεύθερες εκλογές; Και ποιος θα τις κερδίσει; Μια νέα περίπτωση της Συρίας στο Ιράν είναι επίσης πιθανή – ένας μακρύς, ανεξέλεγκτος και βίαιος εμφύλιος πόλεμος και αιματοχυσία, μια χώρα σε πλήρη ερείπια. Αυτός ήταν ένας τεράστιος φόβος μεταξύ των Ιρανών, αλλά τώρα, για άλλη μια φορά, ο θυμός και η απογοήτευση ανατρέπουν τον φόβο. Και αυτό καθιστά πολλά σενάρια και προβλέψεις παρωχημένα – η ομορφιά μιας επαναστατικής κατάστασης είναι ότι τίποτα δεν μπορεί να προβλεφθεί με βεβαιότητα.

- <https://www.mei.edu/publications/country-free-fall-corruptocracy-full-swing-why-building-collapse-iran-matters>
- <https://www.iranintl.com/en/202209236867>
- <https://iranwire.com/en/iran/107848-iranwire-exclusive-klamenei-may-order-a-massacre/>
- <https://twitter.com/BalacLava04/status/1575414267570003975>
- <https://de.statista.com/statistik/daten/studie/259316/umfrage/inflationsrate-im-iran/>
- <https://beyondeurope.net/707/irans-current-movement/>

- <https://twitter.com/SlingersCollec1/status/1573827769305268224>